

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23177/2023
27.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сања Станковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2240/22 од 26.04.2023. године, у седници одржаној 27.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2240/22 од 26.04.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2240/22 од 26.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2240/22 од 26.04.2023. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 3148/21 од 25.02.2022. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да исплати тужиоцу износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом од 25.02.2022. године до исплате, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа, као и износ од 9.000,00 динара, на име трошкова парничног поступка. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одлуку о тужбеном

захтеву. Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете због застарелости потраживања, применом члана 376. ЗОО, у ситуацији када је по тужби поднетој 07.12.2021. године, правноснажном и извршном пресудом Вишег суда у Београду П 1174/17 од 01.03. 2018. године утврђено да је Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина Куршумлија, Лебане, Бојник, Блаце, Житорађа, Дољевац и Прокупље, повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација по основу места пребивалишта ратних војних резервиста са пребивалиштем на територији свих осам општина које нису наведене у Закључку Владе Републике Србије, па самим тим и тужиоца. Образложење побијане пресуде за одлуку о тужбеном захтеву тужиоца не одступа од судске праксе у тумачењу и примени материјалног права, у вези са законским разлозима датим за одбијање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Правни став изражен у одлукама нижестепених судова у складу је са закључцима усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног суда одржаној 14.11.2017. године по питању дискриминације и нематеријалне штете у предметима са истим чињеничним и правним основом као што је конкретан, као и уједначеном судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда. Тужба за утврђење постојања дискриминације не застарева, а потраживање накнаде материјалне и нематеријалне штете због постојања дискриминације застарева у роковима из члана 376. Закона о облигационим односима. Рок застарелости захтева за накнаду штете по основу дискриминације која је претходно утврђена у посебном поступку, почиње да тече од момента доношења Закључка Владе Републике Србије од 17.01.2008. године. Сходно наведеном, судске одлуке које су приложене уз ревизију не поткрепљују тужиочеву тврдњу о неуједначеној судској пракси.

Имајући у виду да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права, применом члана 404. став 1. ЗПП, чије би постојање ревизију учинило изузетно дозвољеном, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 07.12.2021. године, а вредност спора је 100.000,00 динара.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић